

ad § 226. Hele Bestemmelsen er overflødig, for saa vidt den kun skal fastslaa, at der ingen personlig Hæftelse er for Bjærgelønnen. Denne Regel er i Forvejen Sølovens, og lige saa lidt som man f. Eks. efter Konventionen om Sammenstødet A 6, 2 har fundet sig foranlediget til at give en dermed svarende Regel, da denne netop — om end ikke udtrykkelig udtalt — stemmer med, hvad der er dansk Ret — saaledes er Udtalelsen her overflødig. Men den er tillige, saaledes som den er sat ind, uheldig og nærmest noget af en reel Ændring i Søloven paa Grund af den Plads, hvorpaa den er sat ind. Regelen i Konventionen siger og tilsigter kun at sige det almindelige, der, som nævnt foran, stemmer med gældende danske Ret, at der ikke er nogen personlig Hæftelse for Bjærgeløn, og naar Konventionen ikke som Loven har en Paragraf om, at Bjærgeløn skal betales af *det bjærgede Gods*, men har givet sine Regler som sket i Artiklen, maa den naturligt føje Regelen i Art. 2, 3die Punktum, til. — Hvis Udkastet vilde gøre noget tilsvarende, maatte Regelen skrives ind i § 224.

I Udkastet er den derimod sat ind i *Stedet* for den i § 226 gældende ganske anden Regel om, at Bjærgeløn i Almindelighed ikke maa sættes højere end til $\frac{1}{3}$ af det bjærgedes Værdi, og der vil være noget meget vildledende og urigtigt i, paa Grund af Konventionens Art. 2, at ophæve denne Bestemmelse, der har været dansk Ret samtidig med, at vi hele Tiden har haft den i Art. 2 anførte Regel.

Regelen i § 226 er dernæst ikke i Strid hverken med Konventionens Ord eller Aand, og dens Fjernelse fra dansk Ret kan derfor ikke følge af Konventionen. Regelen har derhos virket i mange Aar, og den har været heldig. Hvorfor saa afskaffe den? De danske delegeredes Udtalelse Side 23 ad § 226 er aabenbart urigtig.

ad § 227. Forslaget har ikke fulgt Konventionens Ord, man har saaledes, henvisende til det overflødig i at udtale den almindelige formueretlige Regel om Kontraktens Ugyldighed paa Grund af Svig, undladt at medtage Konventionens Tilføjelser eller „Fortielser“, hvilket er en uheldig Beskæring af Konventionens Regel.

Man har dernæst i Konventionen til Hensigt at indskrænke den Adgang, der før har været for den bjærgede til at faa Bistand hos Domstolene, en Bistand, der er ydet efter vor § 227. Den Regel, der er givet der: at man *uden videre* kan opsøge en Voldgift, tør derfor siges ikke at være i Strid med Konventionen, og da den er en gammel og prøvet Regel og netop givet for et i det praktiske Liv hyppigt forekommende Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt juridisk at bevise Ubilligheden; se Benzons Side 450, burde den opretholdes, og dersom man vilde gaa videre, burde dette gøres ved, at der til § 227 blev givet et Tillæg om, at „i øvrigt skulde enhver Overenskomst, der strød mod Billighed o. s. v.“

Jeg maa endelig til hele Konventionens Bestemmelse bemærke, at den til Dels omkalfatrer i hvert Fald de nordiske Landes Retsforfatning, hvorefter der kun er hjemlet Adgang for *den bjærgede* til at faa en Kontrakt omstødt, men ikke for Bjærgeren. — Jeg henviser her til Motiverne til Søloven Side 126, Sp. II, Benzons Soret Side 444—446, Platou Side 521—525. Hvad enten man nu ser Tilfældet som en Tvangssituation eller som Platou som en Omstødelighed af Kontrakten ob turpem causam, særlig Grund til at give Bjærgeren Adgang til Domstolens Beskyttelse er der ikke, og skulde man endelig som i engelsk Ret gaa ind paa, at Domstolen kunde give Bjærgere mere end kontraheret, burde der i det mindste være visse Restriktioner, saaledes bl. a. den i engelsk Ret gældende, at urigtige Forestillinger hos Bjærgerne om Værdien af det i Nød stede Gods ikke skulde kunne berettigge til højere Betaling, se særlig Platou Side 525, Note 51.

Som Lovforslaget herefter er, fyldestgør det ikke Konventionen, og det er desuden paa flere Punkter uklart i Affattelsen og uheldigt i Realiteten og i hvert Fald daarligere end den Lov, vi nu har. Naar vi derfor end ikke kan siges at fyldestgøre Konventionen og saaledes naa at være med til at skabe ensartet Ret i forskellige Lande, bør vi ikke vedtage Forslaget, og i alle Tilfælde burde det underkastes en grundig Gennemgang, før det gik videre.